

**ОКАЗІОНАЛЬНІ МОВЛЕННЄВІ ОБРАЗИ
В ПОЕЗІЯХ ВАСИЛЯ ГОЛОБОРОДЬКА**

doi: 10.12958/2227-2631-2021-1-43-97-106

Ірина Ніколаєнко,

кандидат філологічних наук, доцент

кафедри української філології та загального мовознавства

ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

ORCID ID <https://orcid.org/0000-0003-2133-5929>

У статті проаналізовано вживання okazіональних мовленнєвих образів у поезіях Василя Голобородька. Наголошено, що в сучасній лінгвістиці зібрано значну кількість теоретичних і практичних студій, у яких репрезентовано питання творення авторських неологізмів (оказіоналізмів) у різних аспектах – лексико-семантичному, словотвірному, стилістичному тощо. Зауважено, що дослідження мовної особистості письменників у наш час актуалізовано й спричинено тим, що мовленнєва творчість свідчить про конкретну манеру автора, допомагає оцінити внесок митця в систему кодів, які вже функціують, адже поетичне мовлення є джерелом різноманітних мовних інновацій, сферою, у якій виразно визначено системні та функційні можливості мови.

На прикладі поезій Василя Голобородька із збірок «Ми йдемо», «Посівальник» проілюстровано та з'ясовано, що okazіональні слова у творах письменника набувають особливої функції, допомагають передати настрій ліричного героя. Оказіоналізми розглянуто як засоби експресивного впливу на читача, що актуалізуються в мовотворчості луганського майстра слова.

Аналіз творів Василя Голобородька показав, що значну частину okazіоналізмів автора становлять складні за структурою неолексеми, утворені за схемою *іменник+іменник; іменник+складний іменник; іменникові сполучення (іменник+іменник-прикладка), дієслово наказового способу+іменник; три дієслова*. Малопродуктивним способом творення слів з новим значенням є основоскладання із суфіксацією. Своєрідним також є вживання іменників з *не* разом.

Неологізми у творчості В. Голобородька виконують меліоративну чи пейоративну експресивну функцію. Вони засвідчують, що справжні майстри слова не можуть обійтися без індивідуально-авторського словотвору. Адже авторські новації в сучасному поетичному мовленні посідають помітне місце, і без усебічного їх вивчення не можна говорити про новаторство в поезії взагалі. Словотворчий процес є безперервним, кожне слово органічно вмотивовується в тексті, стилістична виразність якого завдяки цьому посилюється.

Ключові слова: авторський неологізм, ідіостиль, індивідуальний словотвір, okazіоналізм, стилістична функція.

The article «Occasional speech images in Vasyl Holoborodko's poems» analyzes the use of individual author's neologisms in the works of the Luhansk writer. It is noted that modern linguistics has collected a significant number of theoretical and practical studios that present the issues of creating opportunities in various aspects – lexical-semantic, word-forming, stylistic, and so on. It is noted that the study of authors' individual speech is updated today and is due to the fact that speech creativity does not only indicate a specific manner or reproduce the language picture of the individual's world, but also allows us to assess the artist's contribution to the system of codes that are already functioning.

The material is taken from the collections of poems «We go», «Seeder» by Vasyl Holoborodko. It illustrates and finds out that occasionalisms in the author's works acquire a special function. They help to convey the mood of the lyrical hero. Occasionalisms are considered as means of expressive influence on the reader, actualized in the linguistics of the Luhansk writer.

Analysis of the Vasyl Holoborodko's works showed that real masters of the word can not do without individual author's word formation. After all, the author's innovations in modern poetic speech occupy a prominent place, and without a comprehensive study of them, it is impossible to talk about innovation in poetry in general. The word-forming process is continuous. Each word is organically motivated in the text, the stylistic expressiveness of which is enhanced by this.

Key words: author's neologism, idiostyle, individual word formation, occasionalism, stylistic function.

Вступ. Творчість Василя Голобородька – письменника з Луганщини – завжди викликає зацікавленість. За словами Івана Дзюби, у нього «...особливі стосунки зі словом. Він його не вимудрує й не вимучує, не підкрадається до нього й не підхліблюється, не коверзує ним і не повеліває. Але слова самі плинуть до нього, первозданні й цнотливі» (Дзюба, 2009, с. 96).

Сам Василь Голобородько так пояснює свою манеру письма: «...намагаюся у своїй творчості користуватися усією повною українською мовою, а не лише тією, що зафіксована у вигляді лексем у СУМі. Звичайно, певний обряд чи казка щось означає, але для нас (без спеціального вивчення) зміст і не відомий, і не головний, для нас те існує лише як план виразу (так само як і звичайним словом ми користуємося без знання його етимології).<...> Мова як якесь дерево: то воно насінина, то дерево. Так і якісь комплекси уявлень згортаються у зернину і можуть тривалий час у такому вигляді перебувати в мові. Намагаюся у міру своїх сил і спроможностей відшукати таке явище, яке от-от поглине смерть, і знову дати тому слову прорости у рясне, квітуче дерево» (ВГ, П: Посівальником через усе життя», с. 77).

Творчість Василя Голобородька неодноразово була предметом наукових досліджень, у яких його поетичний таланти розглянуто з різних

боків: це і літературознавчі розвідки (О. Кицан, О. Кузьменко, Л. Лавринович, Н. Науменко, О. Неживий, Т. Пастух, О. Ребрик та ін.); і захищені кандидатські дисертації – «Поетика Василя Голобородька» (О. Кузьменко) та «Фольклорна традиція та авторське «Я» в поезії Василя Голобородька» (Ю. Шутенко); і мовознавчі студії (на жаль, порівняно з літературознавчими, їх незначна кількість) (Т. Беценко, А. Нікітіна, Т. Терновська та ін.) (детальніше див.: Ніколаєнко, 2011). Проте питання про місце індивідуально-авторських новотворів у поезії Василя Голобородька ще потребує деталізації, що й зумовило актуальність нашої розвідки.

Мету статті вбачаємо в тому, щоб проаналізувати індивідуально-авторські новотвори й визначити їхню стилістичну функцію в поетичному мовленні Василя Голобородька на матеріалі збірок «Ми йдемо», «Посівальник».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній лінгвістиці зібрано значну кількість теоретичних та практичних студій, у яких репрезентовано питання творення авторських неологізмів (оказіоналізмів) у різних аспектах – лексико-семантичному, словотвірному, стилістичному тощо (праці І. Бабій, Т. Беценко, Г. Вокальчук, О. Жижомі, Ж. Колоїз, О. Мацько, А. Нелюби, О. Радько, Н. Сологуб, О. Стишова, Г. Сюті, В. Чабаненка та ін.).

Актуальність дослідження неологізмів в ідіостилях письменників неодноразово підкреслювали вітчизняні та зарубіжні вчені. Поняття «індивідуальний стиль письменника», на думку С. Бибик, співвідносне з категоріями «образ автора» й «мовна особистість» та корелює з поняттям «мовна картина світу письменника» як позначенням авторської моделі світу (Бибик, 2010, с. 39).

У 90-ті роки минулого століття науковці активно починають досліджувати мову окремих письменників. У цей час актуальними стають терміни та термінологічні сполучення: «індивідуальний стиль письменника», «ідіостиль»; для аналізу мовотворчості послуговуються термінами: *новотвір, okazіоналізм, перифраз, символ, декодування художнього тексту, апперцепція* тощо (Сологуб, 2007, с. 34 – 35).

Аналіз ідіостилю письменника передбачає встановлення «мовно-виразових засобів, які виконують естетичну функцію і вирізняють мову окремого письменника з-поміж інших» (Єрмоленко, 1999, с. 304).

Людина залежить від мовних законів, у той час як мова (знакова система) розвивається незалежно від людини. «Оказіоналізмам немає потреби ставати стаціонарними словами, залишатися в пам'яті носіїв мови, оскільки їхнє функційне призначення не в тому, щоб дати назву новій реалії або новому явищу – це прерогатива неологізмів. Щодо okazіоналізмів, то вони знову і знову підтверджують семантику особистісного ставлення до мови і свободи від її влади» (О. Ревзіна, цит. за: Петрова, 2006, с. 97).

Леся Ставицька зазначає, що основним об'єктом у стилістиці індивідуального літературно-художнього мовлення є «мова як мистецтво» (Г. Винокур), усебічна наукова розробка якого передбачає двоєдиний підхід до вивчення ідіостилю. З одного боку, необхідно встановити особливості поетики майстра слова: систему констатних стилетворчих рис його почерку, характерні способи словотворення, закономірності структурної організації художнього тексту тощо. З другого, – потребує уваги питання про характер співвідношення індивідуального стилю майстра із загальними мовними нормами, як-от: літературна мова надає письменникові безмежні перспективи відбору мовних засобів, їхнє поєднання; естетична значущість елемента авторського стилю усвідомлюється лише на фоні узвичаєних семантичних зв'язків; індивідуально-поетичне мовлення є одним із важливих джерел пізнання загальних закономірностей і провідних тенденцій розвитку літературної мови (Ставицька, 1986, с. 61). Категорія індивідуального в стилі письменника формується також внутрішньою ідіолектною нормою його художнього мовлення. Це виявляється в тому, що майстер створює власну групу мовних засобів, установлює індивідуально-неповторні системні зв'язки між одиницями та відповідно між явищами в художній моделі дійсності (Там само, с. 62).

Отже, протягом останніх десятиліть активізовано увагу мовознавців до проблем окаяніалізмів зокрема та неологізмів загалом. Цьому, на думку Ж. Колоїз, сприяє загальна орієнтація сучасного мовознавства на комплексний аналіз мовних явищ у взаємодії їхніх структурних і комунікативно-функційних характеристик, потреба дослідження мовної еволюції в усіх її виявах. Проте, незважаючи на поширений характер цього явища, воно поки що не отримало різнобічного, адекватного йому вивчення (Колоїз, 2012, с. 23).

Методи дослідження. У розвідці використано описовий метод, що передбачає аналіз мовних одиниць, і метод лінгвостилістичного аналізу для індивідуально-авторських новотворів.

Виклад основного змісту. Використання нових слів у художньому тексті мотивовано художнім задумом письменника. Їхнє творення зумовлено не тільки системою мови, але й особливим світобаченням мовної особистості (Петрова, 2006, с. 96 – 97).

Т. Беценко зазначає, що «ідіостиль Василя Голобородька визнано оригінальним, самобутнім явищем національної літератури. Манера письма митця (мовно-естетичні форми висловлення, поетичні образи, стилістичні засоби, прийоми побудови тексту та ін.) – суто самобутні, позбавлені будь-якого наслідування. У результаті в українській культурі засвідчено ім'я майстра сюрреалістичного напрямку, сформованого на ґрунті національної словесно-образної парадигми. Відтак осмислення шляхів і способів використання традиційного національного матеріалу, його оновлення, поглиблення та подальша розбудова привертає увагу

і спонукає до пізнання природи індивідуальної творчості» (Беценко, 2018).

У поезії Василя Голобородька можна умовно виділити кілька груп оказіональних утворень. До чисельної групи належать складні за структурою неолексеми, утворені за схемою:

а) іменник + іменник, наприклад: *Над дорогою пшениці, // Як дівочі коси, в які вплетений червоний горошок. // Дорогою котиться пошарпана вантажівка-гарба. // Черкаються колеса об пшеничні коси. // Котиться гарба* (ВГ, М: Чисті криниці); *Ще на губах висів поцілунок, // ще вони ворушилися // і склалися трубочкою, щоб засвітити. // Ще зуби жадібно вгризалися у м'якість // грушок-лежанок* (ВГ, М: Голова); *«Баре, баре, – скажу, – // Ти ходиш лісами-борами, // Ти сильніший за всіх, // Ти й борті не боїся видирати – Нагни мені високого явора* (ВГ, М: Яворовий лист);

б) іменник + складний іменник: *За життям хлопчика-білочубчика // – за мною, який катається на санчатах з узгірка: // то весело мчить униз, // то важко вгору санчата вивозить – // стежить погляд материнський* (ВГ, М: Глибокий погляд); *Піду до ведмедя-деримеда* (ВГ, М: Яворовий лист);

в) іменні сполучення, у складі яких наявна прикладка, що зливається з пояснювальним словом – іменник + прикладка. Яскравим прикладом є поезія «Дерево-любисток»: *Із хати, у лікоть заввишки, вийшов бджоліч: // «Що за дерево на горі стоїть, // медом стікає, // полечу й собі до дерева-любистку меду брати». // Із хати при квітці вийшов метелик: // «Що за дерево на горі стоїть, // красочками красується, // полечу й собі до дерева-любистку // квітами милуватися». // Із хати із шовкових ниток вийшов птах: // «Що за дерево на горі стоїть, // гіллям погойдує, // полечу й собі до дерева-любистку // на гіллі гойдатися». // Із хати під золотим дахом вийшла дівчина: // «Що за дерево на горі стоїть, // і бджоліч до нього летить, // і метелик до нього летить, // і птах до нього летить – // піду й собі до дерева-любистку, // вирву листочок. // Вирву листочок, // прикладу до губ, // прикладу до очей, // прикладу до рук. // Як до дерева-любистку усі летять, // щоб так до мене хлопці летіли, // як дерево-любисток усі люблять, // щоб так хлопці моє ім'я любили» (ВГ, М: Дерево-любисток);*

Хмара затулила долонею сонце. // Дерево виткало тіні з трави. // Пташка накрила крильцями пташат у гнізді. // А я сховався до криниці по воду – // сам п'ю // і товаришам-косарям подаю (ВГ, П: На косовиці);

г) дієслово у формі наказового способу + іменник: *до приходу ходи-дерева // танцюй-квітів сумнівання // рости-каменю міць // і верши-гори дно // будуй-тюрми для надії // загуби-спокій до доріг // німо віднайди слово* (ВГ, М: До приходу ходи-дерева...). Зазначимо, що такі «оказіональні» дієслова становлять невелику групу, проте вони відзначаються високим ступенем незвичності.

У творах В. Голобородька знаходимо незначну кількість трикомпонентних дієслів-новотворів – дієслово + дієслово + дієслово: *На вигоні гралося троє дітей: // дівчинка з пляшкою молока, // хлопчик у штаних, як трава, // та біла собачка. // Вони сміялися-перекидалися-качалися, // бігали-кричали-верещали! // Собачка їх любила, мов своїх щенят, // а дівчинка як мати їм була, // і хлопчик зі списом сухої бадилки // захищав усіх від чогось, // що край поклато б їхній грі // на вигоні, // на сонці, // на траві* (ВГ, П: Гра).

Малопродуктивним способом творення слів з новим значенням у його поезіях є основоскладання із суфіксацією: *А той літак, що летить до країни соняшників, // не здійснить посадки, бо немає там льотовищ, // а моя підказка, що той літак, // як лелека, може сісти на хату, // або як жайворонок у поле, // чи як бджола просто на соняшник, // безглузда, // як моє **себезаспокоєння*** (ВГ, М: А той літак...).

Отже, складні авторські неологізми Василя Голобородька зазвичай семантично прозорі, містять емоційно-експресивне забарвлення; здебільшого вони є двокомпонентними, хоча зрідка трапляються й трикомпонентні.

Специфічною прикметою використання Василем Голобородьком словотворчих ресурсів є домінування префіксальних моделей із формантами *не-*, доданими до питомих основ. Так, у добірці віршів «Буквар для метеликів» таких лексем нараховуємо сім. Це дозволяє, на нашу думку, об'єднати різні слова в широке смислове поле, наприклад, у поезії «Золоті ворота»: *неверблюд, недорога, неоаз, неміраж, некілометр: мій пізній **неверблюд** // на ранній **недорозі** // де ще не виросло // все що оточує **неоазами** // та де попереду танцює **неміраж** // на якомусь **некілометрі** // опинитися перед воротами // які відчинятимуться самі собою // – хоч ворота // та золоті // – хоч золоті // та ворота* (ВГ, М: Золоті ворота).

У вірші «Кожної ночі...» фіксуємо лексеми *неполе, небик*: *Кожної ночі // коли пасеться на **неполі небик** // він під моє вікно приходять // тихо-претихо дзвонить у дзвоник // Я не можу здогадатися з чого той дзвоник // або то жменя роси яка не розсипається // або він зроблений із квітки тюльпану // Так тихо-претихо дзвонить // Щоб я нарешті заснув* (ВГ, М: Кожної ночі...).

В. Кононенко, аналізуючи творчість Євгена Плужника, зауважує: «Похідні із заперечним *не-* переводять атрибути з позитивною оцінкою у свою протилежність, і така практика для поета звична, виправдана притаманним йому світобаченням: *І нишком починай про весну / Якусь вершовану канітіль, / Може, теж **неінтересну**, / **Неварту** часу і зусиль; Не спіши, не лети по сьайних світах, / Мій малий **ненадійний** човне* (Кононенко, 2012, с. 69).

Прикметно, що така риса характерна й для іншого слобожанського майстра слова Петра Біливоди, який також, уживаючи оказіоналізми, прагнув увиразнити індивідуально-авторське мовлення (докл. див.:

Ніколаєнко, 2012, с. 193 – 197), щоправда, за допомогою префікса *недо-*, наприклад: *Ніхто тобі недоріка // за те, що ти – недоріка, // недоземля, недоболід, // оселі, що пішла в політ, // оселі, що уже летить, // яка летить уже давно, // з якої падає вікно, // мов око, вправлене в блакить. // У тому оці сонце спить, // як спить в колісці немовля, // воно вже й слово вимовля, // і слово те – «недоземля»...* (Біливода, 1998, с. 36).

Поетичний словник Василя Голобородька так само поповнюють і авторські неологізми, що виконують експресивну функцію, допомагаючи по-новому позначити реалії, посилити емоційний вплив на читача, зокрема, у вірші «Іноді думки невеселі огорнуть» поет просто і несподівано сильно говорить «про звичайні людські справи як про велику душевну потребу людини, як про чуттєвий поетичний зміст його буття й життєвідчуження» (Дзюба, 2009, с. 100):

– Глечики, глечики **рудобокі**, // я не виліплю вам братиків! // Не опушу до криниці глибокої, // щоб уранці води набрати (ВГ, М: Іноді думки невеселі огорнуть);

– Під бережанським мостом // плавала риба з хвостом. // Ой **риба-риболов'я** – На хлопців безголов'я, Ой **риба-рибениці** – на хлопців **шибениці!**» (ВГ, М: Веснянки).

Частина слів у поезіях Василя Голобородька має у своєму значенні негативну, знижену оцінку: «Ой піду я до міста // купувати ремісла: // на хлопчище **шлісце**, // бо їм чорні **шисце** – // треба мила купити, // хлопцям шії помити» (ВГ, М: Веснянки). На нашу думку, особливістю цих новотворів є те, що в якості мотивувальних слугують стилістично марковані одиниці, що сприяють посиленню конкретно-зображальної сили слова. Тому показовим у цьому плані є використання суфікса *-єц-*, який має значення зневажливості, принизливості.

Серед засобів експресивного словотворення в народних піснях Світлана Єрмоленко називає форми іменників жіночого роду із стилістично маркованим суфіксом *-ин*. Багатозначність цього суфікса, який може вказувати на одиничність, на семантику збірності, зумовлює його стилістичну маркованість, протиставлення стилістично нейтральним мовним засобам (*берег, бережина; горіх, горішина; яворина; ясенина* тощо) (Єрмоленко, 1987, с. 60). Цей засіб ми фіксуємо й у Василя Голобородька в поезії «По груші» (груша – **грушина**): *Уставай, братику, уже сонце устало – // покотилося по спинах корів, // покотилося по димарях, // уставай, а я в матері торбу візьму – // підемо груші трусити. // У нас **грушин** ціла балка, // стане на весь район!* (ВГ, М: По груші).

У поетичному мовленні Голобородька присутні авторські новотвори й у назвах віршів, наприклад, «Планова рукавоздача» (ВГ, М: Планова рукавоздача), що увиразнюють мову: *Ну хто з вас сорочку знімає!? // (З поважних розмов) // «Відірви лівий рукав від сорочки, // зараз модно без лівого рукава». // «Та остання ж сорочка...» // «Є ж хоч остання, // а он у Африці люди без штанів ходять – // треба ж одягти*

народи». // «Та рука ж голою буде – // люди засміють...» // «Яка така рука?! // Подивись, скільки безруких ходить – // і живуть. А ти – рука! // Ось нічого, придумаємо ще пару воєн – // тоді їй не знадобиться рукав...» // «Коли то буде, пришийте рукав...» // «Пришити? Пришиємо – бо заважаєш // добровільній **рукавоздачі** державі. // Стільки пришиємо, що не одна сорочка зітліє // на твоїх плечах, поки їй плечі не зітліють!» // «Товариші, я віддаю і другий рукав – // для перевиконання плану...». Цей оказіональний іменниковий композит привертає увагу несподіваністю поєднання його складників як рівноправних компонентів-іменників: рукав + здача.

Аналізуючи мову художньої літератури і літературну мову, Галина Сютя зазначає: «Безумовно, не всі авторські новації входять у систему літературної мови, закріплюються у ній як норма художнього чи літературного слововживання, образо- чи текстотворення. Багато з них, радикально відходячи від літературної норми, залишаються ознакою індивідуального стилю або ж часовою ознакою поетичного дискурсу. Однак це не заперечує ролі цих авторів у становленні поетичної і – ширше – літературної мови» (Сютя, 2012, с. 124). Ці слова цілком можна віднести й до творчості Василя Голобородька.

Як бачимо, індивідуально-авторські новотвори функціують у тісному й нерозривному зв'язку з іншими лексемами, утворюючи з ними семантичні й синтаксичні єдності, за допомогою яких поети прагнуть передати своє бачення й світосприйняття. Уводячи новостворене слово в канву поетичного тексту, митці наділяють його особливими «повноваженнями», які й визначили функцій не призначення неологізму.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, розглянувши ідіолексикон одного з найяскравіших представників сучасного літературного життя Луганщини й України загалом, можемо зробити висновок про самобутність творчості Василя Голобородька. Аналіз творів Василя Голобородька показує, що справжні майстри слова не можуть обійтися без індивідуально-авторського словотвору. Словотворчий процес є безперервним, кожне слово органічно вмотивовується в тексті, стилістична виразність якого завдяки цьому посилюється. Письменник тяжіє до оновлення власного словника, що цілком закономірно може викликати поповнення літературної мови авторськими новотворами, їхнє перетворення на загальноновживані нормативні лексеми. Пошук письменником необхідних виражальних засобів і, як наслідок, конструювання власних новотворів зумовлюють розвиток і поетизацію мови.

Перспективи дослідження вбачаємо в тому, щоб з'ясувати стилістичну та естетичну функції авторських оказіоналізмів у збірках дитячих поезій Василя Голобородька («Соловейків теремок», «Віршів повна рукавичка», «Хлопчик малює літо»).

Література

- Беценко, Т. (2018). Ідіостиль В. Голобородька в національно-культурному вимірі: ознаки феноменальності. *Актуальні питання вивчення германських, романських і слов'янських мов і літератур та методики викладання іноземних мов* : матеріали Всеукраїнської наукової конференції (18 трав. 2018 р., м. Вінниця). Вінниця. URL: <https://japv.donnu.edu.ua/article/view/6221>
- Бибик, С. П. (2010). Оповідність в українській художній прозі: монографія / за наук. ред. С. Я. Єрмоленко. К., Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 288 с.
- Біливода, П. М. (1998). *Ось така мені випала доля. Поезії та листи*. К. : Молодь – Фірма «Деркул», 224 с.
- Дзюба, І. (2009). У дивосвіті рідної хати (кілька слів про поета, який щойно починається). *Українські літературні школи та групи 60 – 90-х рр. ХХ ст.: антологія вибраної поезії та есеїстики / упоряд., автор вступ. слова, біобібліограф. відомостей та прим. Василь Ґабор (С. 94 – 104)*. Львів : ЛА «Піраміда».
- Єрмоленко, С. Я. (1987). Фольклор і літературна мова. К. : Наук. думка, 245 с.
- Єрмоленко, С. Я. (1999). Нариси з української словесності: (Стилістика та культура мови). К. : Довіра, 431 с.
- Колоїз, Ж. В. (2012). Комунікативно-прагматичний потенціал оказіоналізмів (на матеріалі газети «Літературна Україна»). *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: Філологія (мовознавство): зб. наук. пр.* Вінниця : тов. «Фірма «Планер»». Вип. 16. С. 22 – 28.
- Кононенко, В. І. (2012). Текст і смисл: монографія. К.; Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпат. нац. ун-ту імені Василя Стефаника. 272 с.
- Ніколаєнко, І. О. (2011). Народнорозмовні елементи в поезіях Василя Голобородька. *Лінгвістика*. № 3. Ч. I. С. 222 – 229.
- Ніколаєнко, І. О. (2012). Мовна практика Петра Біливоди в олітературюванні мовлення, властивого носіям діалектно-розмовної культури. *Лінгвістичні студії: зб. наук. пр.* Вип. 24. С. 193 – 197.
- Петрова, Л. А. (2006). Лингвокогнитивные основы художественной картины мира : монография. Симферополь : ОАО «СГТ», 284 с.
- Сологуб, Н. М. (2007). Художній стиль (мова прозових творів). *Українська лінгвостилістика ХХ – початку ХХІ ст.: система понять і бібліографічні джерела / за ред. д-ра філол. наук, проф. С. Я. Єрмоленко (С. 32 – 36)*. К. : Грамота.
- Ставицька, Л. О. (1986). Про характер взаємодії категорії індивідуально-поетичного стилю і літературної мови. *Мовознавство*. № 3 – 4. С. 61 – 65.

Сюта, Г. (2012). Мова художньої літератури і літературна мова. *Культура слова*. Вип. 77. С. 120 – 127.

Джерела

ВГ, М – Голобородько, В. І. (2005). *Ми йдемо : вибрані вірші / вст. ст.* М. М. Сулими. К., Рівне : Планета-друк.

ВГ, П – Голобородько, В. І. (2002). *Посівальник : вибрані поезії*. Луганськ : Альма-матер.

Стаття надійшла до редакції 12.10.2021 р.

Прийнято до друку 14.10.2021 р.

Рецензент – канд. філол. наук, доц. Леснова В. В.